

Grad fra idetmindste endel af Udvalgets øvrige Medlemmer, at vi nødvendigvis maa finde en fuldstændig Samarbejdelse af Lovforslaget nødvendigt, forsaavidt det skulde tænkes brugeligt fra vort Standpunkt. Jeg kan forøvrigt erklære, at de Betragtninger, som have været ledende for os tre Medlemmer, jo tilbøds falde sammen med en allerede tidligere af det andet Thing afgiven Betænkning over et noget lignende Forslag. En Landbefæstning af Kjøbenhavn kunne vi — som tidligere udtalt — ikke finde enten heldig eller nødvendig, men en Udvikling særlig af Søforsvaret have vi fra vor Side tidligere været villige til, og jeg for mit Vedkommende skal i hvert Tilfælde erklære, at jeg ogsaa kan gaa med dertil nu, naar det sker paa Villkaar, som maatte findes fornuftige og antagelige for vor finansielle Gyve, og navnlig ogsaa, naar der tilveiebringes idetmindste endel af Midlerne dertil ved en anden Befæstningsmaade end hidtil. Som sagt, et Befæstningsforslag, der som sit Nr. 1 gaar ud paa Kjøbenhavns Landbefæstning, kan jeg aldeles ikke tiltræde. Jeg har jo tidligere udtalt min Betragtning i den Henseende og skal blot gjentage et Par Ord angaaende Begyndelsen af det første Mindretals Betænkning, idet det nemlig der fremhæves, „at vel overveiede og gennemførte Forsvarsforanstaltninger berettigede ikke blot til at nære bedre Fortrøstning til Udsaldet af de Krige, vort Land i Fremtiden maatte blive hjemstøgt af, men berettigede tillige til et forstandigt Raad om, at vort Land i mange Tilfælde vil blive forskaanet for Angreb, som ikke vilde kunne ventes at udeblive, saafremt det forsømt sit Forsvarsvæsen“. Jeg kan ikke undlade paany at udtale, at det er min Betragtning, at hvorledes og hvormeget vi end koste paa en Landbefæstning af Kjøbenhavn, vil den ikke kunne staa sig, og det have jo forøvrigt ogsaa Sagkyndige været enige om, at i Længden er det ikke muligt, at den kunde holde sig overfor en saa overlegen Fjende, som vi maatte tænke os angrebne af, naar et Angreb kom tilstede; den vil kun kunne forsvare sig en kort Tid. Derfor ser jeg ikke Andet, end at naar der først er flet Landgang paa Sjælland af en vor Stridsmagt overlegen Styrke, vil en Landbefæstning af Kjøbenhavn kun kunne holde sig i maasse meget kort Tid. Jeg er endvidere tilbøielig til at antage, at vi maasse snarere udsætte os for et Angreb end afværge det ved at anlægge disse Fæstningsværker her. Det er fremhævet gjentagne Gange, at Kjøbenhavn har stor strategisk Betydning i en Krig, og tænker man sig et Sammenstød mellem to Stormagter, der netop maasse vilde kunne faae en belvem Tummelplads her omkring i vore Farvande og tilbøds paa vore Ryster, synes det mig ikke usandsynligt, at netop en Landbefæstning af Kjøbenhavn

maaste endog særlig vil friste, ja maasse endog indbyde en Fjende til at søge at komme i Besiddelse af et saadant Punkt. Er der ikke et saadant Goldepunkt, tror jeg, at Faren er mindre for, at vi ansalbes, eller at vor Neutralitet, som vi maa gaa ud fra, at vi ville søge høvedet, ikke vil blive respekteret. Ingen af de af de to første Flertal ansførte Grunde kan jeg for mit Vedkommende tillægge den Betydning og Værd, at de skulde faae mig til at give min Stemme til en Landbefæstning af Hovedstaden. Den ærede Ordfører for Udvalget nævnte, at Udvalgets Flertal var enig om, at Forslaget kunde bruges som Grundlag, og den sidste Læser fremhævede ligeledes, at han og hans nærmeste Meningsfæller vare enige med deres Kolleger i overmaade Meget. Men et væsentligt Punkt er der dog, hvori de ikke ere enige, nemlig det, at det første Mindretal anser en Landbefæstning for det Fornemste, hvorimod det andet Mindretal i hvert Fald ønsker den stillet i anden eller maasse i tredje Række. Det synes saaledes for mig, at ihvorvel der naturligvis er Enighed tilstede mellem disse to Mindretal om en Del af det Øvrige, er der dog eet og tilmed et meget væsentligt Punkt, hvor Enighed ikke er tilstede, saa at det jo tilbøds endog kan siges, at selve Forslaget just ikke for dem Alle danner et saa godt Grundlag for videre Forhandling, som ønskeligt kunde være. Vel veed jeg, at Forslaget ved Ueninger kunde omdannes saaledes, at det vilde falde nærmere sammen med Betragtninger fra idetmindste det andet Mindretals Side, og det er ogsaa derfor, at dette Mindretal har tilraadet Forslagets videre Fremme. Jeg kan forøvrigt være enig med den sidste ærede Læser i, at Udsigterne, som han nævnte, til Sagens hurtige og heldige Tilendebringelse synes at blive skudte længere ud i en fiern Fremtid ved Vedtagelsen af den af det første Mindretal foreslaede Dagsorden. Ganske vist er der jo ingen Udsigt til, at Forslaget vil kunne tilendebringes i denne Samling — det kunde, som den ærede sidste Læser nævtede, maasse tilendebringes i dette Thing —, men vedtages Dagsordenen, synes hele Sagens videre Forhandling ud til en kommende Samling. Jeg kan forøvrigt heller ikke se ret, hvorledes man faar en nydigere Afstemning her i Thinget, saaledes som det ærede første Mindretal omtaler henimod Slutningen af sin Betænkning, ved at stemme for den foreslaede Dagsorden, hvor der udtales, at man skulde faae en mere uvetydig Udtalelse fra Thinget ved at vedtage Dagsordenen end ved at lade Sagen gaa usorandret videre, hvad jo det Mindretal, hvis Ordfører sidst havde Ordet, har erklæret sig villig til at gaa med til. Det forekommer mig netop, at hvorledes man end læser den foreslaede Dagsorden, kan det ikke undgaas, at man faar Indtrykket af, at den har en ikke